

Сніжинки

Микола Вороний

Білесенькі сніжиночки,
Вродились ми з води;
Легенькі, як пушиночки,
Спустилися сюди.

Ми хмарою носилися
Від подиху зими
І весело крутилися
Метелицею ми.

Тепер ми хочем спатоньки,
Як діточки малі,
І линенемо до матінки -
До любої землі.

Але вірець буйнесенький
Жене та крутить нас,
Не дми, не дми, дурнесенький,
Бо вже нам спати час.

Матуся наша рідная
Холодна і суха.
Бо дуже змерзла, бідная,
Вона без кожуха.

Отож її нагріємо,
Устелимо сніжком.
Мов ковдрою, накриємо
Легесеньким пушком.

Нехай зимою злючою
Вона спочине в сні,
Щоб зеленню пахучою
Прибратись на весні.

Щоб з ниви колосистої
Був добрий урожай -
То й долі променистої
Зазнає рідний край!